

אבות על ידי בנים (ע"ר)

נשמתא דאורייתא

גיליון 357 • ערב שבת פרשת ויקרא (תכור) • ז' באדר ב' תשע"ט

המסר של שבת זכור

מה שאול שכח?

אבא/אמא: בשבת זו שלפני פורים - 'שבת זכור' - באים כלם: אנשים, נשים וטף לבית הכנסת לשמוע את קריאת התורה, בה אנו קוראים במפטיר "זכור את אשר עשה לך עמלק".

בהמשך לך אנו קוראים בהפטרה על הציווי שקבל שאול המלך מאת ה', על ידי שמואל הנביא, להשמיד את כל זרע עמלק, וגם את הבהמות. אך הסוף המצער היה שאול חשב שעדיף להקריב את הבהמות לה' מאשר להשמיד אותן וכן הוא השאיר בחיים את אגג מלך עמלק - וכתוצאה מכך נותר לו זכר בעולם ובהמשך נולד מזרעו המן הרשע, ולכן הוא נקרא 'המן האגגי'. בתגובה שלח ה' את שמואל לבשר לשאול כי מלכותו באה לסיימה.

מה המסר של הספור הזה עבורנו?

היכן הוא טעה?

ילד/ילדה: הגמרא אומרת שכששאול עלה למלך הוא היה פילד בן שנה שלא טעם טעם חטא. מכך אנו מבינים שהוא לא סתם החליט לעבר עברה ולא לשמוע בקול ה', אלא להפך, כפי שהוא אמר לשמואל "הקומתי (=קנימתי) את דבר ה'" - הוא היה בטוח שקיים את המצוה באופן המבוקר ביותר. את כל העם הוא הרג, למעט המלך, אך את מיטב הצאן והבקר הוא סבר שרצוי להקריב לה'. מדוע? וכיצד זה קשור לחמש הקרפנות אותו אנו מתחילים לקרא השבת?

חסר הקשבה

אבא/אמא: כמבאר בתורת החסידות, הקרבן הוא התמריית, ועלינו להקריב (=לקרב) אותו לה', וכך להפך את התמריית לרוחניות ולקדושה.

אם כן, חשב לעצמו שאול, אני אקח את מיטב הצאן והבקר של עמלק ואעלה אותו לה', וכך אהפך את החשך הגדול ביותר לאור ולקדושה. זה הקרבן הטוב ביותר שייכול להיות. אז היכן טעה שאול?

על כך השיב לו שמואל: "הנה שמע מזבח טוב, להקשיב מחלב אילים".

לאב עצמו - שהרי בפשיטות גמורה שבמהרה בימינו יבוא משיח צדקנו, ואז יצטרך כל אחד להתיצב ולילך עם רבותינו נשיאנו, "כל יוצא צבא בישראל", החילים עם המפקדים, ואם כן, כיון שהאב הוא אחד מאלו שעמם יסד הרבי את 'תומכי תמימים' בחצי כדור התחנות, הרי מובן בפשיטות ובדרך ממילא שהבן צריך לילך בדרך זו ממש, הינו, שייכל לילך ב"עקבות משיחך" באותו שטח ובאותו קו ולפי אותה הוראה - הוראת רבותינו משיחנו, באופן שלא יהיו לו בלבולים מענייני חנוך שאינם על טהרת שיטת חב"ד, ואז הולכים הבנים והאבות בשיטת חב"ד - השיטה ד'מלאה הארץ דעה את הו' כמים לים מכסים" . . . ואז תזכו לנחת חסידי אמת מבינים ובני בנים, לארץ ימים ושנים טובות".

הרבי אף פנה לבן שנכח שם ואמר לו: "עליך להתחיל ללמוד ב'תומכי תמימים' ויעזור לך ה' יתברך שתגדל ותהיה חסיד, ירא שמים ולמדך".

לאחר המשך דין ודברים, העומדים סביב האב לחצו עליו להשיב מענה ברור, אך הרבי אמר: "מהו הצורך במענה; העקר הוא שיעשה כן בפעל"...

להפסיק להסתפל על העניבה...

לאחד הנוכחים אמר הרבי: "לא יסתפל אם העניבה מנחת במקומה אם לאו... ויאמר לחיים "עד דלא ידע", על כוס גדולה, ובפשטות - "עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי", על דרך שהיה בשמחת תורה שזכה אותו ה' בכך, ויפעל כן גם על ה'מחתך' שלו, שנמצא במדידה והגבלה ביותר"...

המשך בשבוע הבא בעזרת ה'

© brain creative

לזכות התינוק
שמואל בן רחל לרפואה שלימה
 ולזכות **הרן הנולד בן רחל**
 לרגל הולדתם בכ"ז אדר ראשון
 ויזכו הוריהם שיחיו לגדלם לתורה ולחופה ולמעשים טובים
 מתוך בריאות נחת והרחבה

לזכות התמים
אברהם צבי שיחי' מיידנצ'יק
 לרגל יום הולדתו ה' אדר
 לשנת ברכה והצלחה בכל המצטרך
 ולזכות הבת **רוזה תחי' מיידנצ'יק**
 נדפס ע"י ולזכות
יעקב משה ואשרת שיחיו
מיידנצ'יק

לע"נ **רבקה עלקא בת ישכר דב** ע"ה **בן שחר**
 נלב"ע ב' דר"ח אדר ב'
 נדפס ע"י ולזכות המשפחה

מעוניין להקדיש את פעילות אבות ובנים / נשמתא דאורייתא?
ניתן לפנות למ"מ אלפרוביץ 0523017770

גיליון 357 ויקרא

שם התלמיד/ה: _____ משפחה: _____

כיתה: _____ חתימת הורים: _____

בדרכי החסידים

פורים עם הרבי

חלק ראשון

פורים תשח"י זכור בקרב החסידים כאחד הפוריים היותר שמחים, במחיצת הרבי.

ההתעודות נמשכה למעלה מתשע שעות רצופות החל משמונה וחצי בערב ועד לשעה שש בבוקר. החל מהרגע הראשון היה ברור שזאת לא התעודות רגילה, גם בהשוואה להתעודות פורים בשנים שעברו... לכמה וכמה אנשים הורה הרבי לומר 'לחיים' על כוס גדולה.

למחרת ההתעודות, ביום ששי, שאל הרבי את המזכיר הרב גרונר, על מה התוכחו הרבנים אמש עם הרב מנטליק, שהיה האחראי למזג את ה'משקה' לכוסו של הרבי ומה חשבו שאר האנשים...

הרב גרונר השיב שהיה וכוונת האם למזג עוד משקה. היו שחשבו שהרבנים צודקים, כי זה עלול להזיק לבריאותו של הרבי, והיו שאמרו כי מאחר שהרבי אומר 'לחיים' בפורים, כאשר 'חייב איניש לבסומי', וכך הרבי 'ממשיך המשכות' בעולם, זה ודאי לא יזיק, ואז ענה הרבי: "אלו שחשבו שלא צריך למנוע ממני את ה'לחיים', צדקו"...

"תומכי תמימים הושיעה נא"

בשיחה הששית היו דברים מיוחדים ומפלאים על מעלתה של ישיבת 'תומכי תמימים', שנוסדה על אדמת ארצות הברית ח"י שנים קדם לכן, בשנת ת"ש. הרבי התבטא שהרביים ממשכים להשפיע כל הכוחות בזה, וצריכים רק לשאב ולשאב עד ביאת משיח צדקנו.

בהתעודות זו נכחו שני אברכים שזכו להיות מתלמידי 'תומכי תמימים', אך את בנייהם שלחו ללמד בשיבות אחרות. הרבי דבר בהדגשה על כך שלמרות הגליות ממקום למקום, 'תומכי תמימים' לא השתנתה.

בסיום השיחה אמר הרבי לתמימים שעמם נוסדה הישיבה לפני ח"י שנים לצאת ברקוד אבל לא על השלחן... אך רק תשעה יצאו ברקוד והרבי אמר שמישהו מהנהלה יצטרף אליהם להשלים את המנגון, והוסיף: שיגידו 'לחיים' לפני הרקוד, והרבי גם עמד מלוא קומתו ורקד על מקומו.

בין הפסוקים המיוחדים אמר הרבי לאחד הנוכחים שייכניס את בנו לתומכי תמימים והוסיף: "ולא יתפעל ממה ששמע ממני שייכול למסור את בנו לישיבה אחרת, אלא יתחיל לשלחו לתומכי תמימים". ואם נדרש ממנו ענין של מסירת נפש - יתבטא הדבר בכך ש"מסור את נפשו" וישלח את בנו לתומכי תמימים (מבלי הבט על כך שהיה לו תפקיד חשוב בחוג אחר), ואחר כך יראה ממנו רב נחת".

למישהו אחר, אמר הרבי: "הלמוד ב'תומכי תמימים' נוגע לא רק לבן אלא גם

זבח טוב' ו'חלב אילים' זו אמנם עבודה משבחת מאוד, המורה על כך שאדם משתמש בכוחותיו המבחרים - בשכל שלו - כדי לעבד את ה'. אבל קדם כל חייבת להיות 'שמיעה' ו'הקשבה' - בטוב מחלט לרצון ה', גם כשבשכל נראה שאנחנו יכולים לעשות משהו יותר טוב, כשאול שהחליט להקריב את הבהמות במקום להרגן.

נקטיב ונושע

ילד/ילדה: טעותו של שאול - חסרון בקבלת על, הובילה ללדתו של המן ולגזרתו להשמיד חלילה את כל היהודים. אך ההליכה בדרכו של שמואל - קבלת על מחלטת ומסירות הנפש לה', כפי שהיה בדורו של מרדכי היהודי (מזרעו של שאול המלך), שעורר את העם למסירות נפש, היא

נקודה משיחה

ילד/ילדה: אתה שומע? אמר ראובן לידידו זבולון. המלך מזמין אותנו לסעודה מלכותית, מפארת ומיחדת במינה. מה אתה שח? באמת? איזה כבוד גדול הוא לנו! המלך הגדול והאדיר ממש 'סופר' אותנו, היהודים, ומזמין אותנו לסעודה?! איזה כף! גלגל, בודאי גלגל. בנערינו ובזקנינו.

לא חלף זמן רב והנה אבוי! גזרה נוראה מרחפת מעל ראשי היהודים. המלך אחשוורוש חותם על האגרות בהן פתוב פי הגויים יכולים להשמידם, היה לא תהיה. מהיכן באה הגזרה הנוראה הזו?

אבא/אמא: אחת הסבות שנותנת הגמרא, בשמו של רבי שמעון בר-יוחאי, היא "מפני שנהנו מסעודתו של אותו רשע". כיון שהיהודים נהנו מהמשתה של אחשוורוש, לכן משמים הסכימו עם גזרת המן (עד שעם ישראל עשה תשובה ונצל).

אך האם היתה לעם ישראל בררה שלא להשתתף כאשר המלך בעצמו מזמין אותם? וכן יש דעות שהמשתה בכלל היה כשר, בהכשר של מרדכי היהודי.

ילד/ילדה: משל למה הדבר דומה? לכבשה הנמצאת בין שבעים זאבים. האם היא יכולה לחיות כך? לא! מי שומר עליה? הרועה. והנה, יום אחד פונה הכבשה לרועה ואומרת לו: רועה, רועה, אתה משחרר... אני מסתדרת יפי עם הזאבים. הם חברים שלי ושומרים עלי. הכל בסדר. תודה ולהתראות!

שהביאה לישועה הגדולה של פורים.

מדוע כנה מרדכי בשם "היהודי"? כיון שהוא כפר בעבודה זרה ולא השתחוה להמן. על כך אומרת הגמרא "כל הכופר בעבודה זרה נקרא יהודי". בדבר זה מסתתר רעיון נפלא:

מהי עבודה זרה?

אבא/אמא: כפי שלמדנו, חטאו של שאול הגיע מרצון טוב, אך הוא לא עשה מה שגדרש ממנו באותה שעה. וכך היא בכלל דרכו של היצר הרע שהוא 'אמן במלאכתו' ו'נחש ערמומי'... לרב הוא לא בא לאדם בצורה ישירה ומפתה אותו לחטא, אלא אומר לו לעשות משהו טוב כפיכול, אבל לא בזמן ובמקום הנכון. דבר זה גם מתפרש כ'עבודה זרה' - עבודה שיכולה להיות טובה, אבל כעת היא זרה, כי כעת נחוץ משהו אחר (כמו

עבודת הקרבנות שהיא משבחת, אבל היתה זרה ביחס למה שגדרש אז משאול המלך).

וכדגמה שהביא לכך פעם הרבי (בהתעודות חול המועד סכות תשח"י) ביחס לבחור ישיבה, שעקר ענינו לשבת וללמד ורק בזמנים הפנויים עליו להתעסק ב'מבצעים' והפצת המעיינות חוצה, ולא לערוב בין הדברים.

הלקח:

ילד/ילדה: על כל אחד לעשות מתוך 'קבלת על' את העבודה העקריית המטלת עליו באותו זמן, ולא את מה שנוח לו, או שהוא מבין שנוח יותר לעשות. בזמן הלמודים צריך ללמוד, בזמן כמו פורים צריך לעשות 'מבצעים', וכדומה. וכך זוכים ל"אורה ושמחה וששון ויקר" בימים ההם בזמן הזה.

(מעובד ע"פ לקו"ש ח"ג עמ' 913 ואילך, ועוד)

אצוים כן".

אבא/אמא: אסתר יודעת שההשתדלות שלה ללכת להתחנן בפני המלך היא חשובה, כי השם רוצה שנעשה כלי בדרך הטבע, עבור ההצלה. אבל היא יודעת גם שהעקר זה לא ההשתדלות לשאת חן בפני אחשוורוש, אלא העזרה שהיא צריכה כעת מהקדוש ברוך הוא.

לכן, אסתר אמנם לובשת בגדי מלכות ונכנסת אל המלך, אך עקר ההשקעה שלה הוא בצום ובתפלה להשם שיעזור לה בשליחותה למען עם ישראל.

הנהגת אסתר היתה התקון על כך שבני ישראל נהנו מסעודת אחשוורוש והחשיבו את ה'זאבים' יותר מדי... הנה, אסתר נכנסת אל ה'זאב' אבל זוכרת שהעקר הוא ה'רועה' ששומר עליה ועל כל עמו ישראל.

הלקח:

אנו צריכים לזכור כל הזמן שהעקר זה הרוחניות, והגשמיות היא רק כלי עבודה. צריך לאכל, לשותות ולנוח, כדי שיהיה לנו כוח להתפלל, ללמוד תורה ולקיים מצוות. אבל לדעת מה העקר. אם משהו מסים מהר את התפלה כדי לאכל, זה סימן שהאכל אצלו זה העקר. המסר של פורים הוא שההנאה וההתלהבות שלנו צריכות להיות ב'עקר' - בתורה ובמצוות. כך נזכה "בימים ההם בזמן הזה" לגאולה האמתית והשלמה.

(מעובד ע"פ לקו"ש ח"א עמ' 170 ואילך)